

nașterea de sus, nașterea din cer, din apă și din duh. Acest eveniment, care nouă ne scapă de cele mai multe ori, deși este mai important decât nașterea trupească, se săvârșește în Taina Sfântului Botez, printr-un gest foarte simplu din punct de vedere fizic. În discuția cu Nicodim, Hristos subliniază dimensiunea duhovnicească a realității, componenta duhovnicească a lucrurilor. *Ce înseamnă componenta duhovnicească a lucrurilor?* Lumea creată în ansamblul ei, ca și orice parte a ei, au două componente: o componentă fizică și o componentă duhovnicească. Componenta duhovnicească, ca să putem înțelege, este ceea ce noi numim *gând, intenție, motivație, mișcare lăuntrică*. Trupul și fizicul sunt manifestări, expresii ale realității duhovnicești. Noi înșine, în viața de fiecare zi, facem proba acestui adevăr. Când ducem un buchet de flori cuiva, de exemplu! Este un gest care nu se epuizează în gestul fizic ca atare, ci se definește în funcție de sensul pe care i-l dau eu în inima și în mintea mea. Buchetul de flori poate fi un gest prin care-mi exprima dragostea față de cineva sau, același buchet de flori, poate fi un gest prin care vreau să dobândesc bunăvoința cuiva, să cumpăr interesul cuiva. Așadar, buchetul de flori poate fi dragoste sau mită.

Dacă ne consumăm viața la nivel exterior și fizic, fără să luăm seama la componenta duhovnicească a propriei noastre existențe, suntem la nivelul jalnic al supraviețuirii, la nivelul cel mai de jos, în care contează ce se întâmplă în exterior, nu și ce sens au în inima noastră lucrurile care se întâmplă. La acest nivel cu greu se poate vorbi despre cele dumnezeiești. Noi, oamenii, suntem chemați să trăim nu numai la nivelul duhovnicesc omenesc, ci la nivelul dumnezeiesc, adică părtași realităților dumnezeiești.

„Dumnezeu este duh”, spune același Sfânt Evanghelist Ioan. Dumnezeu nu Se manifestă trupește, pentru că nu este trup, nici fizic, pentru că nu este fizic. Dumnezeu este duh și se manifestă duhovnicește. Să ne gândim ce este duhul! Gândul nostru, intenția noastră, vrerea noastră sunt realități duhovnicești. Toate sentimentele noastre se zămislesc la nivel duhovnicesc și sunt realități duhovnicești. Tot Sfântul Ioan Evanghelistul spune despre Dumnezeu că este iubire. Nu ne spune că iubește, ci că este iubire. Dumnezeu este plinătatea existenței duhovnicești și plinătatea existenței duhov-

"Convorbirea lui Iisus cu Nicodim",
frescă

nicești este existența ca iubire. Omul, și el este duh, dar nu are plinătatea existenței pentru că nu există prin sine, ci există prin alimentare din resurse duhovnicești exterioare. Și noi experimentăm iubirea, într-o măsură sau alta, și ne putem da seama că este o stare duhovnicească. Sigur, se manifestă în trup și în mișcările noastre fizice, dar este o realitate duhovnicească.

Noutatea pe care o aduce Hristos și despre care vorbește Evanghelia de astăzi, ca de altfel, în general, toată Evanghelia Mântuitorului Hristos, este posibilitatea ce se oferă omului de a se împărtăși de Duhul dumnezeiesc și de a trăi la nivel duhovnicesc-dumnezeiesc. Aceasta este *nașterea din nou*, despre care vorbește Hristos, sau *cea de-a doua naștere, nașterea din duh*. Atât de importantă este această posibilitate ce se oferă oamenilor în Hristos, încât ea a fost echivalată cu o nouă creație. Așa cum la început a făcut Dumnezeu cerul și pământul, tot așa, prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, avem *un pământ nou și un cer nou*. Așa cum a făcut Dumnezeu în continuare pe om din țărână, la prima creație, tot așa, prin Hristos Dumnezeu, face pe omul cel nou, „*făptura cea nouă*”, din duh. Cerul cel nou și pământul cel nou vor lua chip desăvârșit la sfârșitul veacurilor, atunci când se va schimba chipul acestei lumi. La fel și omul cel nou, va lua chip deplin la învierea cea de obște. (...)

Hristos ne cheamă *ca să fim ca Dumnezeu, ca să ne așezăm în duhul dumnezeiesc, în modul de viețuire duhovnicesc*.

(Preot Constantin Coman, "Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor")